

Robert Vannoy , Fundacja Proroctw Biblijnych, Wykład 9

Kryteria weryfikacji prawdziwych proroków

VI. Kryteria walidacji prawdziwych proroctw

W zeszłym tygodniu zastanawialiśmy się nad kwestią prawdziwych i fałszywych proroków oraz nad tym, jak Izraelici mogli ich rozróżnić. Jak podkreśliłem, to było coś miały wielkie znaczenie dla starożytnych Izraelitów, ponieważ byli odpowiedzialni za słuchanie słowa proroka. Patrzyliśmy więc na cyfrę rzymską VI., „Kryteria uprawomocnienia prawdziwych proroctw” i omawialiśmy A., „Moralny charakter proroka” jako coś ważnego, ale coś, co samo w sobie prawdopodobnie nie było całkowicie wystarczające jako środek do odróżniania prawdziwych i fałszywych proroków. To samo z B., „Znaki i cuda”. Nie chcemy umniejszać znaczenia znaków i cudów, ponieważ Pan często wybierał używanie znaków i cudów, aby uwierzytelnić swojego rzecznika. Dobrą ilustracją tego jest Mojżesz. „Wypełnienie proroctwa”, C., jest kolejnym istotnym kryterium, ponieważ tylko sam Bóg zna całość przyszłości i ma nad nią kontrolę, aby mógł przepowiadać rzeczy przyszłe. Ale w odosobnionych, ograniczonych sytuacjach fałszywy prorok może udzielić jakiejś przepowiedni. Księga Powtórzonego Prawa 13:1-3 wskazuje na to, że fałszywy prorok może coś powiedzieć i tak się stanie, ale kiedy powie: „Pójdźmy za jakimś innym bogiem”, a nie za Jahwe, nie mieli go słuchać. Tam skończyliśmy.

4. Zgodność poselstwa z poprzednim objawieniem To prowadzi nas do punktu 4.

„Zgodność poselstwa z poprzednim objawieniem”. Na koniec naszej ostatniej sesji powiedziałem, że moim zdaniem jest to najważniejsze z kryteriów walidacji.

Powiedziałbym, że najważniejszym z obiektywnych kryteriów walidacji jest coś poza jednostką, ponieważ jeśli spojrzeć w przyszłość, numer 5 to „Oświecenie przez Ducha Bożego”, które jest bardziej wewnętrzne i subiektywne. Jest to otwarcie serca i umysłu na przyjęcie tego, co czyni Bóg.

Tak więc pod hasłem „Zgodność z poprzednim objawieniem”, jeśli prorok jest naprawdę rzecznikiem Boga, jego przesłanie musi być zgodne z tym, co Izrael już

posiadał w dziedzinie Bożego objawienia, zarówno w Prawie, jak i u poprzednich proroków. Prawo zostało nadane przez Boga przez Mojżesza, poprzedni prorocy byli rzecznikami Boga; Bóg nie zamierza zaprzeczać samemu sobie. Tak więc przesłanie od prawdziwego proroka musi być zgodne z objawieniem już udzielonym. Każde odstępstwo od tego jest oznaką fałszywego proroctwa. Powiedziałem, że jest to najważniejsze z kryteriów walidacji. To kamień probierczy, który był zawsze dostępny dla starożytnych Izraelitów. Nie musiał czekać na spełnienie. Norma mogła być zastosowana w momencie wygłoszenia jakiegokolwiek proroctwa. Przy założeniu, że każdy Izraelita może mieć wystarczającą znajomość prawa i wcześniejszego proroczego objawienia, aby móc osądzić zgodność orędzia, które usłyszał, z orędziem przekazanym wcześniej.

A. Powt. 13 Myślę, że to są naprawdę kryteria Księgi Powtórzonego Prawa 13:1-3, którą przeglądaliśmy w zeszłym tygodniu, gdzie czytamy: „Jeśli prorok lub ten, kto przepowiada przez sny, pojawi się wśród was i zwiastuje wam cudowny znak lub cud i jeśli wystąpi znak lub cud, o którym mówił, a on powie: „Pójdźmy za innymi bogami”, bogami, których nie znałeś, „I oddajmy im pokłon”, nie wolno ci słuchać słowa tego prorok lub ten wróżbita. Widzicie, mówi nam to, że znaki, cuda i proroctwa mają być osądzone na podstawie nauczania lub doktryny. To nie doktryna jest oceniana na podstawie znaków, cudów i proroctw. Oceniać znaki, cuda i proroctwa na podstawie nauczania lub doktryny. Nie znaczy to, że znaki, cuda i proroctwa nie mają żadnej funkcji — mają. Nie chcę ich odrzucać, ponieważ pełnią ważną funkcję, ale same w sobie nie są wystarczające.

B. Jer. 28 Myślę, że to w zasadzie to samo, do czego odwołuje się Jeremiasz w konfrontacji z Chananiaszem w Jeremiasza 28. Kiedy patrzysz na Jeremiasza 28:8, gdzie Chananiasz mówi: „Za dwa lata wróćcie z Babilonu”, a Jeremiasz mówi: „Nie, poddaj się Babilończykom w czasie niewoli”. W rozdziale 28, werset 8 Jeremiasz mówi: „Od najdawniejszych czasów prorocy, którzy byli przed tobą i mną, prorokowali wojnę,

katastrofę i zarazę przeciwko wielu krajom i wielkim królestwom. Ale prorok, który przepowiada pokój, zostanie uznany za prawdziwie posłanego przez Pana tylko wtedy, gdy jego przepowiednia się spełni”. Innymi słowy, Chananiasz otrzymał to przesłanie o wybawieniu i pokoju, a Jeremiasz zasadniczo w tym momencie swojej dyskusji z Chananiaszem mówi: „Cóż, mam nadzieję, że masz rację”. Widzicie, w wersecie 6 mówi: „Amen! Niech Pan to uczyni”. Ale widzisz w wersecie 7: „Jednak posłuchaj, co mam do powiedzenia. To, co mówisz, nie jest zgodne z tym, co mówili dawni prorocy. Wszyscy prorocy, którzy byli przed wami, prorokowali wojnę, katastrofę i zarazę przeciwko wielu krajom, ale prorok, który prorokuje pokój...” – zwłaszcza pokój dla kraju i ludzi, którzy nie chodzą według słowa Pana lub są nieposłuszni słowu Pana i o którym stale mówiło wielu proroków o czasie sądu.

Jeśli wrócisz do Jeremiasza 6:13 i pójdziesz dalej, Jeremiasz mówi: „Od najmniejszego do największego wszyscy są chciwi wielkiego zysku; zarówno prorocy, jak i kapłani, wszyscy popełniają oszustwo. Opatrują rany mojego ludu, jakby nie były poważne. „Pokój, pokój” – mówią, kiedy nie ma pokoju”. To właśnie robił Chananiasz. „Czy wstydzą się swego odrażającego postępowania? Nie, wcale się nie wstydzą. Nie wiedzą nawet, jak się rumienić”. Jeremiasz odwołuje się więc do wcześniejszych proroków, którzy wskazują, że jego proroctwo jest zgodne ze słowami wcześniejszych proroków, podczas gdy proroctwo Chananiasza ma inny charakter i to właśnie świadczy o tym, że jego proroctwo nie jest słowem prawdziwego proroka. Dlatego Jeremiasz jest bardzo sceptyczny wobec tego, co mówi. Prorocy konsekwentnie ogłaszali sąd nad grzesznym pokoleniem. Więc kiedy Chananiasz przychodzi z tym przesłaniem, które różni się od przesłania poprzednich proroków, oznacza to, że nie mógł być posłany przez Boga.

C. Iz 8:19-20 W Księdze Izajasza 8:19 i 20 Pan mówi następną wypowiedź: „Kiedy ludzie każą wam zasięgać rady wróżbitów i wróżbitów, którzy szepczą i mamroczą, czyż ludzie nie powinni pytać swojego Boga? Po co konsultować się ze zmarłymi w imieniu żywych? Do Prawa i do świadectwa! Jeśli nie będą mówić zgodnie z tym słowem, nie zaznają jutrzeńki”. Przechodzimy przez prawo i świadectwo i

sprawdzamy, czy istnieje zgodność z poprzednio podanymi objawieniami.

d) Zastrzeżenia do tego Kryterium

1)

A co z pewnymi zastrzeżeniami do tego kryterium ? Ktoś mógłby powiedzieć: „objawienie ze swej natury jest odsłanianiem nowych rzeczy. Jeśli są to rzeczy nowe, to jak mogą być testowane przez objawienie, które już zostało dane? Jeśli to jest nowe, to jak znaleźć odpowiednik w już udzielonym objawieniu?” To możliwy sprzeciw. Nie wydaje mi się, żeby to było tak poważne, jak mogłoby się wydawać na początku. Powodem, dla którego nie uważam tego za poważne, jest coś, co chyba powiedziałem ostatnim razem: objawienie w Starym Testamencie nigdy nie jest całkowicie oddzielone od tego, co je poprzedza. Objawienie w Starym Testamencie wzrastało w rozwoju organicznym. Jest to rozwój, który opiera się na już założonym fundamencie. Postęp, tak, ale jest to postęp od tych samych korzeni, od tego samego pnia, który się rozgałęzia, rozszerza i powiększa. Jest więc w tym spójność, gdy idzie do przodu. Wydaje mi się więc, że ten sprzeciw nie jest tak silny, jak mogłoby się wydawać.

2) Drugim zarzutem, jaki możesz podnieść, jest to, że nie jest to coś, co jest odpowiednie do testowania konkretnych szczegółów poszczególnych prorocत्व. Na przykład Izajasz mówi, że Sennacheryb nie zdobędzie Jerozolimy. To jest konkretne wydarzenie. Oblężenie Sennacheryba. Izajasz powiedział: „To się nie powiedzie”. Oczywiście Sennacheryb jest zmuszony do wycofania się z Jerozolimy. W rzeczywistości w jednej z kronik Sennacheryba mówi, że „zamknął Ezechiasza jak ptaka w klatce”, ale nie mówi, że go pokonał, ponieważ go nie pokonał. Albo prorocत्व, że niewola będzie trwała 70 lat, tak powiedział Jeremiasz. Jak możesz sprawdzić taki konkretny szczegół na podstawie wcześniej udzielonego objawienia? Zwłaszcza jeśli nikt wcześniej nie powiedział nic o tym, jak długo trwałaby niewola. Myślę, że to prawda, że nie można ustalić konkretnych szczegółów, takich jak te, jako prawdziwych lub fałszywych, przed ich wypełnieniem, porównując je z wcześniejszym objawieniem, ponieważ nie było wcześniejszego objawienia dotyczącego tych konkretnych

szczegółów. Jednak znowu te szczegóły nie pojawiają się w odosobnieniu. Znajdziesz takie szczegóły w kontekście większej przepowiedni. Myślę, że w szerszym kontekście znajdują swoje uzasadnienie.

Przekonasz się, że nierzadko prognoza długoterminowa jest weryfikowana przez prognozę krótkoterminową. Słuchacze mogli obserwować spełnianie się prognozy krótkoterminowej i uzyskiwać przez to potwierdzenie prognozy długoterminowej. Pamiętajcie w 1 Król. 13, gdzie ten człowiek, który wyszedł z Judy, podchodzi do ołtarza w Betel i prorokuje przeciwko ołtarzowi. W kontekście tego proroctwa mówi, że w obecnym okresie podzielonego królestwa Jozjasz spali na tym ołtarzu kości fałszywych kapłanów. To jest rok 900 pne, a ty mówisz o trzech wiekach później. Wymienił Jozjasza po imieniu. Jak możesz to potwierdzić na podstawie poprzedniego objawienia? Cóż, nie możesz. Ale w tym samym rozdziale mówi o kilku innych rzeczach się wydarzy. Jeśli spojrzycie na werset 3, mówi on: „Tego samego dnia mąż Boży dał znak, że Pan zapowiedział, że ołtarz się rozpadnie i popiół zostanie wylany na niego” i tak się właśnie stało. dzień. „Kiedy król Jeroboam usłyszał, co mąż Boży woła na ołtarz w Betel, wyciągnął rękę i powiedział: «Chwycie go!» Ale ręką, którą wyciągnął w kierunku mężczyzny, była pomarszczona, więc nie mógł jej cofnąć. I ołtarz się rozpadł, a popiół wysypał”. Więc Jeroboam odwołał się do tego męża Bożego, a mąż Boży z Judy wstawił się za nim, a jego ręka została przywrócona i stała się taka, jak przedtem. Uczyniono tam dwa znaki, które spełniły się dokładnie w dniu, w którym dokonano tej długoterminowej przepowiedni. Uwierzytelnienie prognozy długoterminowej następuje poprzez obserwację spełnienia prognozy krótkookresowej. Więc tak, do pewnego stopnia nie możesz sprawdzić wszystkich szczegółów danego proroctwa przez poprzednie objawienie. Ale generalnie te szczegóły są w kontekście, który w taki czy inny sposób zapewnia wystarczające uprawnomożnienie, aby zaakceptować całość jako słowo Pana.

3)

Kiedy dostajesz się na studia biblijne, jest całe spektrum ludzi, czy to Żydzi, protestanci, katolicy czy ktokolwiek inny. Nie wspomniałem o tym wcześniej, ale na przykład, jeśli spojrzysz na Waltera Brueggemanna – który jest protestantem, ale nie

ewangelikiem – napisał on *Teologię Starego Testamentu* w 1999 roku, ale w tej teologii mówi o prorokach Starego Testamentu: Roszczą sobie pretensje do władzy, której nie można zweryfikować”. Mówi: „Uczeni są zgodni, że nie ma obiektywnych kryteriów dla takiego problemu”. Jestem pewien, że wśród żydowskich uczonych niektórzy powiedzieliby coś takiego, ale niektórzy powiedzieliby, że tego rodzaju kryteria stanowią do tego odpowiednią podstawę. Wydaje mi się jasne, że sam Bóg mówi do Izraela we fragmencie Powtórnego Prawa 18, że „macie wystarczające podstawy, aby ponosić odpowiedzialność za swoje zachowanie w odpowiedzi na słowo proroka”.

Pytanie ucznia: Ez 18:1-4 Grzechy rodziców wobec dzieci (por. Wj 20)

Pytanie ucznia: Czy możesz skomentować Ezechiela 18, gdzie jest napisane, że grzechy ojców nie będą nawiedzone przez dzieci, w przeciwieństwie do Księgi Wyjścia 20 i Dziesięciu Przykazań?

Wiesz, to sięga Dziesięciu Przykazań, w Księdze Wyjścia 20, wersety 4 i 5. „Nie czyn sobie bożka... Nie będziesz się im kłaniał ani oddawał im pokłonu; bo Ja, Pan, Bóg wasz, jestem Bogiem zazdrosnym, karzącym dzieci za winę rodziców do trzeciego i czwartego pokolenia tych, którzy mnie nienawidzą”. Zatem, jak powiedziałaś w Księdze Ezechiela 18:1-4, implikacją jest to, że jesteś odpowiedzialny za swoje własne grzechy, ale nie zostaniesz ukarany za grzechy twoich ojców. Na przykład w wersecie 3: „Na moje życie — oświadcza Wszechwładny Pan — nie będziecie już cytować tego przysłowia w Izraelu. Bo każda żywa dusza należy do mnie, zarówno ojciec, jak i syn — obaj jednakowo należą do mnie. Dusza, która grzeszy, umrze. Pan skierował do mnie następujące słowo: „Co macie na myśli, cytując to przysłowie o ziemi izraelskiej: „Ojcowie jedzą cierpkie winogrona, a dzieciom ścierpną zęby”?” Innymi słowy, ojcowie zrobić coś, a cierpią na tym dzieci. Dlaczego cytujesz to przysłowie?

Nie jestem pewien, czy mogę to rozwiązać, ale myślę, że ta część jest taka: kiedy wrócisz do Księgi Wyjścia 20, aż do trzeciego i czwartego pokolenia, które jest naprawdę jednym gospodarstwem domowym w tej kulturze. Pradziadkowie, dziadkowie, ojcowie i dzieci żyli w jednym gospodarstwie domowym, tak że grzech jednego dotyka wszystkich.

Wydaje mi się, że jest to związane z koncepcją Exodus 20. Podczas gdy w Ezechiela 18 myślę, że tutaj mowa jest o ludziach, którzy próbują wykorzystać to jako wymówkę dla własnego złego zachowania. Innymi słowy, dlaczego cierpimy? Nie zrobiliśmy nic złego. Ktoś inny zrobił coś złego, a my jesteśmy za to karani. Myślę, że Ezechiel mówi: weź odpowiedzialność za siebie. Nie próbuj mówić: „Powodem, dla którego rzeczy są takie, jakie są, jest to, co zrobił ktoś inny. Weź na siebie odpowiedzialność”. Więc nie jestem pewien, czy ten kontrast jest tak ostry, jak: „Oto jedno objawienie, a oto inne, które mu zaprzecza”.

4. Proroctwo krótkoterminowe sprawdza się w perspektywie długoterminowej – Jer 26-28

Wróćmy do przykładów, których szukaliśmy, krótkoterminowych przepowiedni, które mogą potwierdzać długoterminowe przepowiednie, jeśli chodzi o specyfikę proroctwa. Jeśli wrócisz do Chananiasza i Jeremiasza w Jeremiasza 27 i 28, skąd Izraelita może wiedzieć, że proroctwo Chananiasza przepowiadające złamanie jarzma babilońskiego było fałszywe, a proroctwo Jeremiasza, które przepowiadało kontynuację jarzma babilońskiego, było prawdziwe? Myślę, że generalnie można zrobić to, co zrobił sam Jeremiasz, zanim otrzymał dodatkowe objawienie, a mianowicie Chananiasz przepowiada pokój zatwardziałemu ludowi, więc jego przesłanie jest podejrzane. Z drugiej strony Jeremiasz przepowiada sąd nad zbuntowanym ludem, co jest ogólnie bardziej zgodne z objawieniem biblijnym. Trzeba było tylko przekonać słuchaczy, że proroctwo jest zgodne w swoich zasadniczych rysach z tym, co Bóg już powiedział. To przesłanie pasuje do tego, co mówili im poprzedni prorocy. W tym sensie szczegóły, które same w sobie mogą być nieweryfikowalne, są weryfikowane poprzez znalezienie ich miejsca w szerszym kontekście. Ale nawet w tym przypadku, kiedy Pan przemawia do Jeremiasza, przekazując dodatkowe przesłanie na końcu rozdziału 28, Jeremiasz powiedział w wersecie 15: „Słuchaj Ananiaszu! Pan cię nie posłał, a ty przekonałeś ten naród, by ufał kłamstwom. Dlatego tak mówi Pan: „Zaraz usunę was z powierzchni ziemi. Jeszcze w tym roku umrzesz” i 2 miesiące później już nie żył. Nastąpiło

potwierdzenie prognoz krótkoterminowych — można to zobaczyć w dłuższych prorocत्वach.

Przesłanie Jeremiasza 26 jest podobne do przesłania Jeremiasza z rozdziału 7, Kazania świątynnego. Ale w 26:4-6 Jeremiasz jest na dziedzińcu świątyni: „Powiedz im: Tak mówi Pan: Jeśli mnie nie usłuchacie i nie będziecie postępować zgodnie z moim prawem, które wam dałem, i Jeśli nie usłuchacie słów moich sług, proroków, których ciągle do was posyłałem, chociaż nie słuchaliście, to uczynię ten dom jak Szilo, a to miasto przekleństwem między wszystkimi narodami ziemi”. Istnieje wiadomość o zniszczeniu świątyni, która byłaby niemal bluźnierstwem dla wielu Izraelitów, którzy chlubili się świątynią, mimo że nie podążali za Panem. Więc jaka jest odpowiedź? W wersetach 7-11 czytamy: „Kapłani, prorocy i cały lud słyszeli, jak Jeremiasz wypowiadał te słowa w domu Pańskim. Kiedy jednak Jeremiasz skończył mówić całemu ludowi wszystko, co mu Pan nakazał powiedzieć, kapłani, prorocy i cały lud pojмали go i powiedzieli: „Musisz umrzeć! Dlaczego prorokujecie w imieniu Pana, że ten dom będzie jak Szilo, a to miasto będzie spustoszone i opustoszałe? I cały lud stłoczył się wokół Jeremiasza w domu Pańskim. Kiedy książęta Judy dowiedzieli się o tych rzeczach, udali się z pałacu królewskiego do domu Pańskiego i zajęli miejsca przy wejściu do Nowej Bramy domu Pańskiego. Wtedy kapłani i prorocy powiedzieli do zwierzchników i do całego ludu: Ten człowiek powinien zostać skazany na śmierć, ponieważ prorokował przeciw temu miastu. Słyszeliście to na własne uszy”. Taka jest odpowiedź. Pan przekazał Jeremiaszowi wiadomość. Przekazał wiadomość ludziom, którzy byli gotowi go zabić.

Jak reaguje Jeremiasz? W wersetach od 12 do 15 otrzymujesz odpowiedź Jeremiasza, który broni się: „Wtedy Jeremiasz powiedział do wszystkich urzędników i ludu: „Pan posłał mnie, abym prorokował przeciw temu domowi i temu miastu wszystko, co słyszeliście. Teraz zmieńcie swoje postępowanie i swoje czyny i bądźcie posłuszni Panu, waszemu Bogu. Wtedy Pan ulituje się”. Werset 13 mówi o: „Jeśli lud ustąpi, ja ustąpię”. Dlatego mówi: „Pokutujcie, poprawcie swoje postępowanie, swoje czyny. Wtedy Pan ulituje się i nie sprowadzi na was nieszczęścia, które zapowiedział”. Werset

14: „Co do mnie, jestem w twoich rękach; czyńcie ze mną, co uważacie za dobre i słuszne”. Ale potem ostrzeżenie : „Bądźcie jednak pewni, że jeśli mnie zabijecie, ściągniecie na siebie i na to miasto i na jego mieszkańców winę krwi niewinnej, bo zaprawdę Pan mnie posłał do was, abyście przemówili wszystkie te słowa do waszych uszu”. Dobrze, To trochę cofa urzędników. Czytamy więc w wersecie 16 : „Wtedy zwierzchnicy i cały lud powiedzieli kapłanom i prorokom: Ten człowiek nie powinien ponosić śmierci, gdyż przemawiał w imieniu Pana, Boga naszego”. na co chcę zwrócić twoją uwagę. „Niektórzy spośród starszych tego kraju występowali i mówili do całego zgromadzenia ludu: Micheasz z Moreszet prorokował za dni Ezechiasza, króla judzkiego. I oznajmił całemu ludowi Judy: Tak mówi Pan Zastępów: Syjon będzie zorany jak pole, Jeruzalem zamieni się w kupę gruzu, a wzgórze świątynne w pagórek porośnięty gęstwiną. Czy Ezechiasz, król Judy, lub ktoś inny w Judzie skazał go na śmierć? Czy Ezechiasz nie bał się Pana i nie szukał Jego łaski? I czy Pan nie ulitował się, aby nie sprowadził nieszczęścia, które zapowiedział? Sprowadzimy na siebie straszliwą katastrofę!”” Widzicie więc, co się tam stało, porównali przesłanie Jeremiasza z przesłaniem Micheasza i była spójność między tym, co Micheasz powiedział dużo wcześniej, a tym, co mówił Jeremiasz. Micheasz żył około 735 rpn, Jeremiasz około 609. Tak więc ponad sto lat wcześniej był prorok, który miał to samo przesłanie i który miał tendencję do potwierdzania orędzia Jeremiasza, ponieważ było ono zgodne z tym, co słyszeli wcześniej. Tak więc kończy się punkt 4., „Zgodność przesłania poprzedniego objawienia”.

5. Oświecenie Duchem Bożym Przejdźmy do punktu 5., czyli „Oświecenie Duchem Bożym”. Do tego momentu mówiliśmy o czymś, co moglibyśmy nazwać „obiektywnymi kryteriami walidacji”. Ale myślę, że przy tych wszystkich obiektywnych kryteriach nie masz automatycznego ani mechanicznego stempla absolutnej pewności w rozróżnianiu prawdziwych i fałszywych proroctw. Nie zapewniam tego, ponieważ do tych obiektywnych kryteriów należy dodać wewnętrzne oświecenie Ducha Bożego. Musi być oko, aby zobaczyć prawdę.

a) Powt. 29:2-4 Mojżesz mówi w Księdze Powtórzonego Prawa 29:2-4 coś, co jest interesujące. Do ludzi, którzy byli świadkami potężnych dzieł Bożych podczas wyzwolenia z Egiptu, mówi: „Wasze oczy widziały wszystko, co Pan uczynił w Egipcie faraonowi, jego sługom i całej jego ziemi, na własne oczy widzieliście wielkie próby, te cudowne znaki i wielkie cuda. I o to chodzi: „do dnia dzisiejszego Pan nie dał ci rozumu, który rozumie, oczu, które widzą, ani uszu, które słyszą”. Widziałeś to na własne oczy, ale Pan nie dał ci rozumu, który rozumie, oczu, które widzą, ani uszu, które słyszą. Byli świadkami potężnej mocy Boga w plagach i wyzwolenia Izraela przez Morze Czerwone. Ale nie skutkowało to pokłonem przed Jahwe jako ich Stwórcą i Odkupicielem. Widzieli więc, ale nie widzieli. Myślę, że działa również z tymi kryteriami walidacji, niezależnie od tego, czy jest to zgodność z wcześniejszymi objawieniami, znakami i cudami, wypełnieniem prorocstw, czy też moralnym charakterem proroka. Konieczne było, aby ich oczy zostały otwarte przez Bożego Ducha Świętego, aby mogli właściwie wykorzystać dane im objawienie. Aby właściwie wykorzystać dane objawienie, niezbędne jest oświecenie przez Ducha Bożego. Wydaje mi się, że tam, gdzie jest obecne oświecenie przez Ducha Bożego, Izraelici mogli z pewnością i pewnością rozróżnić prawdziwych i fałszywych proroków za pomocą obiektywnych kryteriów walidacji. Tam, gdzie brakowało oświecenia przez Ducha Bożego, brakowało również tego rodzaju pewności i wglądu.

Myślę, że w obiektywnym Bożym objawieniu jest wystarczająco dużo światła, aby usunąć wszelkie wymówki dla bycia wprowadzonym w błąd. Ale i jest to prawdą w każdym calu dzisiaj, tak samo jak było w okresie Starego Testamentu, z powodu grzesznej natury człowieka i z powodu pełnego pragnienia człowieka, by stłumić prawdę. Odkrywasz, że bez Ducha Bożego ludzie świadomie odwracają się od tego, co jest im jasno przedstawione. Było więc wystarczająco dużo światła, aby usunąć wszelkie wymówki, ale oświecenie przez Ducha Bożego było ważne, aby można było zrobić użytek z objawienia, które zostało dane we właściwy sposób. I z tego powodu ludzie zostali potępieni i pociągnięci do odpowiedzialności, jeśli podążali za fałszywymi

prorokami. Byli odpowiedzialni za reagowanie na światło, które zostało im dane, co było odpowiednie, ale wymagało również otwarcia serca i umysłu przez Ducha Bożego, aby otrzymać objawienie, które zostało dane.

b) Obecna aplikacja

Tylko kilka uwag na temat tego, jak może to odnosić się do teraźniejszości. Oczywiście staje się to kwestią teologiczną. Wydaje mi się, że w chwili obecnej miejsce, w którym znajdujemy się w postępie historii odkupienia – problem, przed którym stanęli starożytni Izraelici, polegający na rozróżnieniu między prawdziwymi a fałszywymi prorokami – nie wydaje mi się, aby nadal istniał nas w takim sensie, w jakim dotyczyło to starożytnych Izraelitów. Mówię tak, ponieważ wydaje mi się, że od czasu zakończenia objawienia Bożego i jego utrwalenia w kanonie Pisma Świętego Starego i Nowego Testamentu, wszystko, co obecnie byłoby uważane za proroctwo w takim sensie, w jakim było dane w okresie Starego Testamentu, jest czymś, co jest już ostemplowane lub oznaczone jako prawdziwe, ponieważ objawienie jest kompletne, nie trwa. Nie oczekuję kontynuacji objawienia dzisiaj wraz z zakończeniem kanonu Pisma Świętego. Wydaje mi się, że problem w naszych czasach pojawia się w innej postaci, a mianowicie, w jaki sposób możemy odróżnić prawdę biblijną od innych roszczeń do prawdy. Teraz wiemy, że objawienie Boga zawarte w Piśmie Świętym jest w rzeczywistości objawieniem Boga, a to prowadzi cię do całej kwestii apologetyki i tego, jak możesz argumentować za prawdziwością chrześcijaństwa i prawdziwością biblijnego objawienia i jakie argumenty można na to przytoczyć. Widzisz, to jest inny problem niż ten, z którym mieliśmy do czynienia w okresie Starego Testamentu.

1. Vos: Aspekty obiektywne i subiektywne Podążam za tym, prawie w modelu Geerhardus Vos, jeśli zajrzysz do swoich cytatów, strona 10, jest tam paragraf na ten temat, nie zamierzam go czytać. Ale jeśli wiecie, w swoim modelu objawienia i odkupienia mówi on o objawieniu w tym, co nazywa aspektem obiektywno-centralnym, jak również w aspekcie subiektywno-indywidualnym. Mówi, że gdy Bóg posuwa

naprzód swój plan odkupienia, objawienie posuwa się wraz z nim, jako tak naprawdę komentarz lub wyjaśnienie tego, co Bóg czyni odkupieńczo. Objawienie towarzyszy temu skupionemu na celu ruchowi historii odkupienia. Otrzymujesz objawienie wraz z Exodusem, otrzymujesz objawienie wraz z pierwszym przyjściem Chrystusa w ogromnych ilościach. Ale kiedy Chrystus przyszedł i ten aspekt objawienia, skupiający się na obiektywnym ruchu, dobiega końca, objawienie ustaje. Przechodzi do tego subiektywno-indywidualnego zastosowania objawienia. Teraz on mówi o wiele lepiej niż ja, jeśli spojrzysz na strony 9 i 10 w swoich cytatach. Według jego modelu, punktem, w którym objawienie mogłoby być kontynuowane, byłoby drugie przyjście Chrystusa. Oto kolejny ważny ruch w postępie historii odkupienia. Może mu towarzyszyć objawienie, a to z pewnością jest możliwe. Możesz zauważyć w tym około dwóch trzecich drogi w dół strony 10 akapit: „Teraz objawienie towarzyszy jedynie procesowi odkupienia skupionego na celu i to wyjaśnia, dlaczego odkupienie rozciąga się dalej niż objawienie”. A potem ten ostatni akapit. „W przyszłości jest tylko jedna epoka, w której można by się spodziewać wznowienia obiektywnego odkupienia, to jest Drugie Przyjście Chrystusa. W tym czasie będą miały miejsce wielkie akty odkupienia. 2.

Objawienie Bavincka osiągnęło swój koniec w Chrystusie Jeśli wrócisz do strony 8 w swoich cytatach, mam kilka akapitów z *Reformed Dogmatics Hermana Bavincka*, które są obecnie interesujące. Zostało to opublikowane na początku XX wieku w języku niderlandzkim i nigdy nie zostało przetłumaczone aż do ostatnich kilku lat. Jest w trakcie tłumaczenia i publikacji. Wydaje mi się, że z czterech tomów przetłumaczono dwa lub trzy. Ale to jest moje własne tłumaczenie z tomu 1 kilku jego komentarzy na ten temat. Mówi: „Objawienie, jako całość, najpierw osiągnęło swój koniec i cel w przyjściu Chrystusa. Ale przypada na dwa wielkie okresy, na dwie odrębne dyspensacje. Pierwszy okres służył zaszczepieniu w dzieje ludzkości pełnego objawienia Bożego. Całą ekonomię można postrzegać jako przyjście Boga do swego ludu, jako poszukiwanie przybytku dla Chrystusa. Jest to zatem przede wszystkim objawienie Boga w Chrystusie. Nosi charakter obiektywny. Charakteryzuje się niezwykle wielkimi aktami, teofaniami,

proroctwami i cudami, które są drogami, którymi Bóg przychodzi do swojego ludu. Chrystus jest jej treścią i celem. On jest Logosem, który świeci w ciemności, przychodzi do siebie i staje się ciałem w Jezusie. Ducha Świętego jeszcze nie było, ponieważ Chrystus nie był jeszcze uwielbiony. W tym okresie inskrypcja (jest to ta sama koncepcja co Vos) była zgodna z objawieniem. Oba rosły z wieku na wiek. W miarę postępu objawienia, zakres Pisma Świętego wzrastał. Kiedy w Chrystusie dane jest pełne objawienie Boga, teofania, proroctwo i cuda osiągnęły w Nim swój szczyt, a łaska Boża w Chrystusie ukazała się wszystkim ludziom, to jednocześnie następuje również zakończenie Pismo. Chrystus w swojej osobie i dziele w pełni objawił nam Ojca, dlatego to objawienie jest dla nas w pełni opisane w Piśmie Świętym. Ekonomia Syna ustępuje ekonomii Ducha. Obiektywne objawienie przechodzi w subiektywne zastosowanie".

Znowu jest to bardzo podobne, trochę inne słowa, ta sama koncepcja, co Vos: „W Chrystusie Bóg stworzył organiczne centrum pośród historii, z tego centrum światło objawienia świeci w coraz szerszych kręgach... Duch Święty odbiera wszystko Chrystusowi, nie dodaje nic nowego do objawienia. Jest to kompletne i dlatego nie można go powiększyć. Chrystus jest Słowem, pełnym łaski i prawdy; jego dzieło jest zakończone, sam Ojciec spoczywa w swoim dziele, nie dodanym ani nie powiększonym przez dobre uczynki świętych słowem, nie przez tradycję, ale przez swoją osobę, a nie przez papieża. W Chrystusie Bóg w pełni się objawił i całkowicie dał, dlatego też Pismo Święte jest kompletne. To jest kompletne Słowo Boże. Nawet jeśli objawienie jest kompletne". Praca nie ustaje. „Reformacja wyznała doskonałość i wystarczalność Pisma Świętego przeciwko doktrynie rzymskiej”. Zejdź 2/3 drogi w ostatnim akapicie.

„Wystarczalność Pisma Świętego wypływa także z charakteru dyspensacji Nowego Testamentu. Chrystus stał się ciałem i zakończył swoje dzieło. On jest ostatnim i najwyższym objawieniem Boga. Oznajmił nam Ojca. Przez niego przemówił do nas Bóg w dniach ostatecznych. On jest najwyższym, jedynym prorokiem. Gdy Jezus zakończył swoje dzieło, zesłał Ducha Świętego, który nie dodaje nic nowego do objawienia, ale prowadzi lud Boży w prawdzie, aż dojdzie do jedności wiary w poznaniu Syna Bożego”.

3. Nowoczesne zastosowanie Powiedziałem, że jest to teologiczne. Nie szukam tego samego rodzaju problemu, przed którym stoimy dzisiaj, kiedy słyszymy o ludziach próbujących być prorokami i mających ten sam problem, jaki mieli starożytni Izraelici z rozróżnieniem między prawdziwymi a fałszywymi prorokami. Ponieważ są tacy ludzie dzisiaj i ponieważ następuje zamknięcie objawienia, są oni automatycznie piętnowani jako fałszywi. Teraz, jeśli nie akceptujesz tego rodzaju konstrukcji teologicznej i masz otwarty pogląd na kontynuację objawienia, możesz wrócić do tego samego modelu, którego używali ludzie Starego Testamentu: patrzysz na znaki i cuda, patrzysz na moralnego charakteru proroka, szukasz proroctwa i spełnienia oraz zgodności z poprzednim objawieniem. Czy jest to zgodne z tym, co mówi Pismo Święte? Patrzysz na oświecenie Ducha Świętego. Pracujesz tak. Nie jestem skłonny powiedzieć, że jesteśmy dzisiaj w tej samej sytuacji.

Nie, nie powiedziałbym tego. Powiedziałbym, że w Nowym Testamencie jesteś w okresie przejściowym. Kiedy wczesny kościół pracował nad tym, jak przyjąć to objawienie, które zostało dane, i zastosować je w nowej ekonomii, która się zakorzeniła, nastąpiła ogromna zmiana od utożsamiania ludu Bożego z tą narodową jednostką Izrael, a teraz bycia ciałem duchowym, a w tym okresie przejściowym proroctwo nadal trwało. Ale wydaje mi się, że kiedy minie się epokę apostołską, ta funkcja nie jest już potrzebna. To może wrócić. Następnie musisz zadać sobie pytanie, kiedy wchodzimy w ten okres. To może coś trudnego do rozpoznania. Ale w tym momencie tak, istnieje możliwość dodatkowego objawienia towarzyszącego temu obiektywnemu ruchowi objawienia.

VII. Prorok i kult w starożytnym Izraelu Przejdźmy teraz do naszego następnego tematu, rzymskiej cyfry VII, „Prorok i kult w starożytnym Izraelu”. Zanim powiemy cokolwiek na ten temat, powinniśmy prawdopodobnie zdefiniować „kult”. Kult jest tutaj używany w raczej technicznym znaczeniu dla zewnętrznych form kultu Izraela. W jaki sposób prorocy odnosili się do rytualnych funkcji obrzędów religijnych Starego Testamentu? Czy byli oficjalnymi funkcjonariuszami świątyni i ich rytuałami, które odbywały się w świątyni, ofiarami i świętami? W ciągu ostatniego stulecia toczyło się wiele dyskusji na

temat tego, jak prorok odnosił się do zewnętrznych form kultu Izraela. Czy byli oficjalnymi funkcjonariuszami sekty, czy byli przeciwni sekcie? Jaki był ich stosunek do sekty? Kult jest używany w znaczeniu zewnętrznych form kultu Izraela , a nie w znaczeniu Świadców Jehowy, Mormonów czy tym podobnych.

A. Pogląd, że prorocy byli anty-kultowi Zauważyłeś, że w twoim zarysie są trzy nagłówki: a. „Pogląd, że prorocy byli anty-kultowi”, to znaczy byli przeciwni rytualnym praktykom i zewnętrznym formom kultu ; B. jest odwrotnie: „Prorocy byli funkcjonariuszami kultu, którzy byli zatrudnieni w świątyni, podobnie jak kapłani”; i c., co moim zdaniem jest obrazem, który otrzymujemy ze Starego Testamentu: „Nie byli ani antykultami jako takimi, ani funkcjonariuszami kultu, ale po prostu głosicielami boskiego objawienia”. Spójrzmy na te 3 nagłówki.

1. Pogląd, że prorocy byli anty-kultowi Po pierwsze, pogląd, że prorocy byli anty-kultowi. 1. Wyjaśnienie poglądu. Przez większą część XX wieku , zwłaszcza w głównym nurcie nauki biblijnej, głoszone pogląd, że prorocy byli zasadniczo przeciwni kultowi. Nie chodzi o to, że byli przeciwko jakimukolwiek nadużyciu kultu lub określonej formie kultu, ale byli przeciwko kultowi jako takiemu. Zwolennicy tego poglądu twierdzili, że prorocy propagowali kult Boga polegający na miłości bliźniego, trosce o sprawiedliwość społeczną i przestrzeganiu wysokich norm etycznych. Tak więc prorocy, zgodnie z tym poglądem, nie tylko umieszczali moralność ponad kultem, ale zamiast kultu. To, czego chciał Bóg, nie było rytuałem. Bóg chciał ludzi, którzy postępowali sprawiedliwie, kochali bliźniego i przeciwstawiali się uciskowi biednych. Jednym z orędowników tego poglądu był niemiecki uczony Paul Bolz , który napisał książkę *Mojżesz i jego dzieło* . Podstawową tezę tej książki jest to, że prorocy powiedzieli Izraelowi, aby powrócił do religii mojżeszowej, o której powiedział, że jest „bez kultu”. Powiedział, że wzrost aktywności kultowej w Izraelu nastąpił pod wpływem Kananejczyków. Przystosowanie praktyk religijnych Kananejczyków do kultu Izraelitów oznaczało upadek mojżeszowych wyżyn religii prawdziwej. Jak Bolz mógł powiedzieć coś takiego. Kiedy czytasz Pięcioksiąg, jest tam wiele przepisów dotyczących wszelkiego rodzaju ofiar, które mają

być składane, obowiązków kapłanów i świąt, które mają być przestrzegane. Wszystko to kultowy materiał. Jak mógł powiedzieć, że religia mojżeszowa była pozbawiona kultu? Cóż, był zwolennikiem Wellhausena i tych, którzy twierdzili, że cały materiał kapłański w Pięcioksięgu jest późny, post-wygnaniowy. Twierdzą, że to prorocy byli wielkimi propagatorami etycznego monoteizmu. Dopiero po prorokach cały ten rodzaj rytualnego materiału stał się tak widoczny i przypisywano go Mojżeszowi. Ale według niego w czasach Mojżesza religia Izraelitów była pozbawiona kultu. Więc pomysł był taki, że Izrael przejął ich kult od Kananejczyków, od pogan i dlatego prorocy się temu sprzeciwiali. Chcieli nie tylko wprowadzić na swoje miejsce oczyszczony system, ale chcieli praktykowania sprawiedliwości społecznej, która była prawdziwą religią.

Spójrz na swoje cytaty na stronie 10. Jest tam akapit Ludwiga Kohlera, który również był tego samego zdania. Mówi: „Jednak ten kult nie jest niczym nowym i nie jest tworem Izraela; jeszcze mniej jest to objawienie Jahwe. Jest to aneksja tradycyjnego kultu podbitej ziemi. Tylko dlatego, że kult jest częścią życia etnicznego, prorocy zawsze stawiają przeciwko niemu znaki zapytania, wątpiąc w jego stosowność i odrzucając go. Amos 5:25, „Przynosiłeś mi ofiary i ofiary na pustyni przez 40 lat”. To pytanie wymaga odpowiedzi „nie”, która historycznie jest błędna, ale do tego stopnia poprawna – że to nie Bóg, ale ludzie ustanowili kult. Mówimy kult, ponieważ w Starym Testamencie kult jest prawie identyczny z ofiarą; jest w tym niewiele więcej, a przede wszystkim prawie nie ma głoszenia słowa. „Nie rozmawiałem z waszymi ojcami ani nie rozkazywałem im w dniu, w którym wyprowadziłem ich z ziemi egipskiej, w sprawie całopaleń lub ofiar”. Jeremiasza 7:22. Oświadczenie jest jednoznaczne i bezwarunkowe. System ofiarniczy nie zawdzięcza swojego pochodzenia Bogu. Jego wola polega jedynie na uregulowaniu tego: „Po co mnogość waszych ofiar? Pełen jestem całopaleń z baranów. Kiedy stajesz przed moim obliczem, kto wymagał tego od ciebie? Izajasza 1:11-12. Teraz można zacytować o wiele więcej tego rodzaju fragmentów i są one ważne”.

2. Pismo Święte przytoczone na poparcie poglądu, że prorocy zasadniczo sprzeciwiali się kultowi kult." Niektóre z tych tekstów, o których wspomina Ludwig

Kohler, wspomnę jeszcze raz, ale pozwolę sobie podać kilka kluczowych fragmentów. Pierwszym z nich jest Księga Izajasza 1:11-17. Izajasz mówi: „Mnóstwo waszych ofiar — cóż mi to znaczy?” mówi Pan. „Mam pod dostatkiem całopaleń, baranów i tłuszczy tucznych zwierząt; Nie mam upodobania w krwi byków, baranków i kóz. Kiedy przychodzisz stanąć przede mną, kto cię o to prosił, o deptanie moich dworów? Przestań przynosić bezsensowne ofiary! Twoje kadzidło jest dla mnie obrzydliwe. Nowie, sabaty i zgromadzenia — nie mogę znieść waszych złych zgromadzeń. Nienawidzi waszych świąt nowiu i waszych wyznaczonych świąt. Stały się dla mnie ciężarem; Mam dość ich noszenia. Kiedy rozłożycie ręce w modlitwie, zakryję przed wami oczy; nawet jeśli zanosicie wiele modlitw, nie wysłucham. Twoje ręce są pełne krwi! Umyjcie się i oczyśćcie się. Zabierz swoje złe uczynki sprzed mego oblicza; przestań robić źle, naucz się robić dobrze; szukajcie sprawiedliwości, brońcie uciśnionych. Stań w obronie sieroty, wstaw się za wdową”. Tak więc wyznania takie jak wyznanie Izajasza służą do pokazania, że prorocy sprzeciwiali się kultowi. Chcieli sprawiedliwości społecznej – precz z tymi wszystkimi rytuałami.

Amos 5: 21-27 mówi: „Nienawidzę, gardzę waszymi świętami religijnymi; Nie mogę znieść waszych zgromadzeń. Choćbyście mi przynosili całopalenia i ofiary z pokarmów, nie przyjmę ich. Chociaż przynosicie wyborne ofiary członkostwa, nie będę ich szanował. Precz z hałasem twoich piosenek! Nie będę słuchał muzyki waszych harf. Ale niech sprawiedliwość płynie jak rzeka, a sprawiedliwość jak niekończący się strumień!” Następnie pytanie retoryczne i to jest często używane na poparcie tego antykultowego stanowiska. „Czy przez czterdzieści lat składaliście mi ofiary i ofiary na pustyni, domu Izraela? Wywyższyliście świątynię waszego króla, cokół waszych bożków, gwiazdę waszego boga, którą sobie uczyniliście. Dlatego poślę was na wygnanie poza Damazek – mówi Pan, którego imię to Bóg Wszechmogący”. „Ale czy składałeś mi ofiary na pustyni?” Pytanie retoryczne pozornie wymagające odpowiedzi „Nie”. Dlaczego przynosisz je teraz?

Ozeasza 6:6 „Albowiem miłosierdzia pragnę, a nie ofiary, raczej uznania Boga niż całopaleń”.

Micheasza 6:6-8: „Z czym stanę przed Panem i pokłonię się wywyższonemu Bogu? Czy mam stanąć przed nim z całopaleniami, z rocznymi cielętami? Czy Pan będzie zadowolony z tysięcy baranów, z dziesięciu tysięcy rzek oliwy? Czy mam ofiarować mojego pierwородnego za moje przestępstwo, owoc mojego ciała za grzech mojej duszy? Pokazał ci, o człowieku, co jest dobre. A czego wymaga od ciebie Pan? Postępować sprawiedliwie, miłować miłosierdzie i pokornie chodzić ze swoim Bogiem”.

Jeremiasza 7:21-23 „Tak mówi Pan Zastępów, Bóg Izraela: Śmiało, dodajcie swoje całopalenia do innych ofiar i sami jedzcie mięso! Gdy bowiem wyprowadziłem waszych praojców z Egiptu i rozmawiałem z nimi, nie tylko wydałem im przykazania dotyczące całopaleń i ofiar. Tego „sprawiedliwego” nie ma w języku hebrajskim. Po hebrajsku jest napisane. „Gdy wyprowadziłem waszych praojców z Egiptu i rozmawiałem z nimi, nie wydałem im polecenia co do całopaleń. Ale dałem im to polecenie: Bądźcie mi posłuszni, a będę waszym Bogiem, a wy będziecie moim ludem. Chodźcie wszystkimi drogami, które wam nakazuję, aby wam się dobrze powodziło”.

Są to więc niektóre z mocniejszych tekstów, na których opiera się ta koncepcja, że prorocy sprzeciwiali się kultowi, a nie tylko nadużyciom kultu lub niewłaściwej formie lub praktyce kultu, ale samemu kultowi. Byli fundamentalnie przeciwni kultowi i chcieli jego zastąpienia.

W 1 Samuela 15, kiedy Saul próbuje usprawiedliwić swoje działania związane z ratowaniem zwierząt, Bóg powiedział, że „posłuszeństwo jest lepsze niż ofiara”. Więc to nie jest nowy pomysł z prorokami.

Przejdźmy do „Oceny”. Ale może lepiej najpierw zrobmy sobie przerwę.

Transkrypcja: Kelly Sandwick , Ashley Bussive , Eunbin Cho,
Daniel Shafer i Peter Kang (redaktor)
Pod redakcją: Ted Hildebrandt i Bill Gates
Ponownie opowiedziane przez Billa Gatesa